Nervi

De Ion Baiesu

Sotul şi soţia stau in faţa televizovului. E seară. O seară obişnuită. Calmă. De toamnă. Program neutru, pe postul doi : balet. Un balerin si o balerină zboară prin văzduh ca nişte păsări albe, cu aripi fluturînde.
Soţul fumează. Soţia fumează.

— Splendid, spune soţul.
— Ce e splendid ? întreabă soţia.
— Duetul.
— Care duet ?
— Duetul… De la televizor…

Femeia să uită lung spre soţ şi tace cîteva minute.

— Despre care duet vorbeşti tu ?
— Despre dansul acesta. Nu e un duet ?
— Cum o să fie duet ? ! Duet e cînd se cîntă. Cînd cîntă doi inşi în acelaşi timp.
— Dar cînd dansează doi inşi în acelaşi timp nu-i duet ?
— Nu.
— Dar ce e ?
— Balet.

Soţul îşi stinge ţigara şi se întoarce către soţie.

— Ascultă, tu de ce nu obisnuieşti să judeci înainte de a spune ceva ? De ce nu te obişnuieşti să gîndeşti logic ? Cînd doi inşi fac ceva împreună — ţine minte asta de la mine — înseamnă că e vorba de un duet.
— Chiar dacă taie lemne împreună ?
— Da, chiar dacă taie lemne !
— Deci noi, dacă luăm acum un ferăstrău și tăiem un buştean, se cheamă că facem un duet ?
— Bineînţeles.
— Ascultă, de ce nu te duci tu la un doctor ?
— De ce să mă duc la un doctor ?
— Pentru că te plîngeai de astenie.
— Şi ce legătură are asta cu ce vorbim noi ? Care-i logica ?
— Te rog să reţii că nu primesc lecţii de logică de la tine ! Şi nici altfel de lecţii! în douăzeci de ani, de cînd sîntem împreună, puteai să fi înţeles asta.
Tăcere. Baletul continuă. Balerinul şi balerina sînt două vîrtejuri albe care se

îndepărtează, se întîlnesc, se contopesc, înaripate de acordurile divine ale muzicii.

— Splendid. Splendid duet.

Şoţia se ridică şi se apropie de fotoliul în care se află soţul ei.

— Ascultă, tu vrei să mă înnebuneşti ?
— De ce ?
— Cum de ce ?
— Păi da. Te întreb de ce,
— Te rog doar atît : să taci.
— De ce să tac ? Nu pot să vorbesc în casa mea ?
— Poţi să vorbeşti, dar nu cu mine. Vorbeşte singur.
— Bine, vorbesc singur. Doamne, ce duet minunat! Soţia se ridică, se duce alături, deschide un sertar, ia un carbaxin, ia apă din frigider şi-l înghite.

— Doamne, ce due…

Soţia scoate un urlet de fiară :
— Dar taci odată ! Soţul îi răspunse calm :
— Dar nu vorbesc cu tine. Vorbesc singur. Soţia începe să plîngă.
— Mi-a spus mie după logodnă vărul tău ca eşti sadic, şi nu l-am crezut.
— Care văr ?
— Un văr cu care ai copilărit. „Fii atentă, mi-a spus, e un băiat bun, dar are porniri sadice. Omoară vrăbii şi broaşte”. A avut dreptate.
— Dar cînd m-ai văzut tu pe mine omorînd vrăbii şi broaşte ?
—Acum nu mai omori, dar ai omorît în copilărie. Cum sadismul tău se manifestă faţă de mine. Nu e zi în care să nu mă contrazici. Nu e zi ! De fiecare datâ găseşti ceva ca să mă contrazici. Numai ca să-mi distrugi nervii. Să ştii că într-o zi nu mai răspund de mine. Deşi te iubesc şi ţin la tine, mă aduci în stare să-ti fac un rău. Nu te juca cu nervii mei ! Nu mă mai contrazice !
— Pe cuvîntul meu dacă tu nu eşti într-o ureche. Cine a început în seara asta cu contrazisul ? N-ai început tu ?
— Eu am început ?
— Bineînţeles. Eu am zis : uite ce duet grozav, şi ţie ţi-a sărit ţandăra.
— Păi cum să nu-mi sară ţandăra dacă spui tîmpenii ?
— Care tîmpenii ?
— Chestia cu duetul.
— Aia e o tîmpenie ?
— Bineînţeles.
— Ascultă, cu tine omul n-o scoate la capăt. Pleacă de-aici !
— De ce să plec eu şi să nu pleci tu ?
— Unde vrei să plec ? În stradă ? Casa, după cîte ştiu, e pe numele meu.

— Ce vrei să spui cu asta ?
— Exact ce-ai auzit.

Soţia se ridică în picioare, palidă.

— Va să zică mă dai afară din casă ? !
— N-am spus că te dau afară din casă, am apus că această casă e pe numele meu.
— Şi mobila e pe numele tău ?
— Nu e pe-al meu, dar nici pe-al tău. în orice caz, nu tu ai dat banii pe ea.
— Dar ce-am făcut eu cu banii mei ? Cu leafa mea ? I-am băut ?
— Nu ştiu. Ţi-ai ajutat nepoţii… I-ai luat maică-tii loc de veci. Eu la ai mei nu le-am pus nici măcar o cruce de lemn… La înmormîntarea lor n-ai catadicsit să vii. Te-a lovit tocmai atunci gripa… La pomenirea de trei luni îţi ieşea măseaua de minte…
— Auzi ?
— Aud.
— Ce-ar fi să-ţi aduci aminte ce-ai făcut tu în seara cînd mama trăgea să moară chiar în camera în care te afli acum ?
— Ce-am făcut ?
— Te-ai imbătat ca un porc.
— De durere. Sufeream.
— Tu ? ! Care-o blestemai de faţă cu mine s-o calce tramvaiul.
— Şi ? A călcat-o ?
— Nu, dar ai fi vrut. Ai un suflet de cîine. De bestie.
— Te rog să-ţi măsori cuvintele. S-ar putea să mă enervezi.
— Şi ? !

Pauză. Soţul îşi aprinde 0 ţigară. Soţia îşi aprinde şi ea o ţigară şi-şi şterge o lacrimă din colţul ochiul lui stîng. Apoi se duce în bucătărie şi face două cafele : una pentru ea, una pentru el.

— Mersi, spune soţul.
— Cu plăcere, spune soţia.

Baietul de pe micul ecran continuă. Balerinul şi balerina zboară pe scenă ca printr-un văzduh de spume şi stele.

— Doamne, zice soţul, ce duet superb !
— Termină ! urlă soţia. Termină, că nu ştiu ce-ţi fac !

A doua zi mi se pare că unul dintre ei a intentat divorţ. Dar nu sunt sigur.